

Encara no eren les onze quan el secretari, una mica incòmode per haver-la de destorbar en el temps destinat a la revisió dels historials, li va dir que la demanaven al telèfon, que ja havia intentat fer entendre a la dona que li trucava que el seu horari d'atenció era a la tarda, però que havia insistit molt dient que era molt important.

—D'acord, Marc, no et preocupis. Passa-me-la. —L'Olga va prémer el botó del mans lliures del telèfon de sobretaula, amb la intenció de continuar treballant mentre atenia la trucada—. Sí? Soc la doctora Puig —va dir en el seu habitual to neutre—. En què puc ajudar-la?

—Bon dia... És la senyora Olga Puig Sempere? —li va demanar la veu femenina. Parlava un espanyol amb un accent que d'entrada no va identificar exactament, però que va situar a l'Amèrica del Sud. La pronunciació del seu primer cognom, a més, havia estat més aviat desafortunada.

—Sí, jo mateixa...

—Li passo una trucada. Un segon, només, si és tan amable...

Vaja, una secretària, segurament, atesa pel seu secreta-

ri. Va poder sentir, uns dos segons, un fil musical.

—Senyora Puig? —va preguntar un home. El cognom tan mal pronunciat com abans.

—Sí, digui'm...

—Soc Francisco José Márquez Bóveda, notari. —També parlava en castellà. I, definitivament, tenia clar que era sud-americà. De moment, però, no podia precisar de quin país—. D'això... Li truco per una qüestió una mica delicada... —Aquí l'Olga ja havia deixat l'història que revisava per a l'operació de l'endemà—. Potser encara no sap la trista notícia, i lamento haver de ser jo qui la hi comunicui, però ha de saber que està convocada a la lectura de les últimes voluntats del senyor Carlos Camacho Villa.

Una punxada li va travessar el pit. Gairebé no podia respirar. Feia anys que no sentia aquest nom. Nou, per ser exactes. I, la veritat, en aquell moment es pensava que no el tornaria a sentir mai més.

—D'això... Senyora Puig? No reconeix el finat? —El notari havia interpretat el silenci de l'Olga com una desorientació—. Perdoni, potser ens equivoquem i vostè no és l'Olga Puig Sempere que busquem... ¿És vostè la vídua d'Òscar Dalmau Vila?

—Sí, soc jo —va afirmar amb un fil de veu.

—Aleshores no hi ha cap dubte. Vostè és la citada al testament del senyor Camacho. Es procedirà a la seva lectura divendres que ve, 25, a les quatre de la tarda, al meu despatx.

L'Olga va obrir l'agenda personal per la pàgina del dia:

22 de novembre de 2005. Faltaven tres dies.

—Me'n pot dir l'adreça, si us plau? —va demanar en castellà.

—Per descomptat... És el número 298, primer pis, oficina B, a l'Avenida Corrientes. A Buenos Aires.

Buenos Aires! Així, doncs, l'accent que sentia era argentí. Després d'acomiar-se, va polsar el botó que activava l'intercomunicador amb el Marc i va intentar que les paraules sortissin tan naturals com li fos possible:

—Marc... Anul·la'm tots els compromisos fins al dia 30.

—Tots?

—Sí, tots. Ah, i reserva'm un bitllet en el primer vol cap a Buenos Aires. El primer.

Dos mesos i mig abans que la seva mare rebés aquella trucada des de Buenos Aires, la Txell va viure el segon dels quatre esdeveniments que li capgirarien la vida. El primer havia estat la decisió de l'Olga d'arrossegar-la en un canvi de ciutat «per coses de la feina», com deia l'àvia Carme. El fet en qüestió, el segon, però, no es produiria fins moltes hores després que li sonés el despertador.

Havia dormit malament, com els darrers dies, però prou profundament perquè li costés de reconèixer, d'entrada, el lloc on s'acabava de despertar. En la penombra va identificar l'armari nou, l'escriptori nou, la cadira nova. Del respatller penjava la bossa d'anar a classe. Gràcies al cel, vella. Això la va ajudar. Era a la seva habitació, la de Tarragona. Tot i que no ho va veure en cap mirall, va saber que l'expressió de la cara se li acabava d'agrejar i que estaria de mal humor tot el dia.

Es va aixecar de mala gana, desitjant ser en un altre lloc i que el dia passés ràpid. Es va arreglar de pressa i va posar-se un parell de llibres a la bossa.

A la cuina, l'Olga ja es preparava un cafè llarg. Seria el primer dels molts que es prendria al llarg del dia. Va ullar ràpida, de dalt a baix, la seva filla, i els llavis van dibuixar-li un gest de disgust.

—Ei, mama, deixa'm tranquil·la, vols? —se li va avançar la Txell, abans que ella pogués dir el que pensava—. No em tornis a començar amb la història de la roba, que soc jo, qui la porta.

—Que et deixi tranquil·la? Molt bé..., t'hi deixaré. Però no fins que em demostris que no cal anar-te al darrere per a tot —li va recriminar amb amargor—. I jo et vaig ensenyar a dir bon dia.

—Bon dia —va contestar sorneguera—. Em vas al darrere perquè vols, que jo no t'ho demano. —Va obrir un armari i va rebuscar uns instants—. On són els cereals?

—Bon dia. Els cereals? Doncs no ho sé... Ja ho has mirat bé? De fet, ja has anat a mirar al supermercat?

—Mira, mama, no em vinguis amb frases gracioses a dos quarts de vuit del matí, que saps que quan m'aixeco no estic d'humor. O sigui que no n'hi ha, vaja...

—Doncs no, si no són a l'armari dels cereals, deu ser perquè s'han acabat.

—Què passa, que no vas anar a comprar, ahir? —li va retreure la Txell, mentre obria la nevera—. Bé que hi ha formatgets desnatats dels que a tu t'agraden, i iogurts desnatats amb fibra, i enciams iceberg dels que a tu t'agraden, pots de panís, pastanaga i soja...

—Dels que a mi m'agraden! —la va tallar la mare—.

Molt bé, jo ahir vaig anar a comprar, però que m'oblidés dels teus maleïts cereals no significa que tot el que comprés fos només per a mi...

—No, no... i ara! Com m'ha pogut passar pel cap que tu no pensis en mi? ¿Que tot el que has fet a la vida no ha estat sempre un bé per a mi? ¿Que els canvis, que marxar d'on he viscut sempre, obligar-me a deixar els amics i venir a viure aquí ho has fet pensant només en el teu propi profit i en el que tu volies?

—Escolta, Txell..., no m'agrada que diguis aquestes...

—No t'agrada que digui aquestes coses? Quina novetat! —va exclamar irònicament, amb un punt de tristor continguda a la veu—. No cal que et molestis a dir què és el que no t'agrada, a detallar-ho, perquè acabaries abans dient el que sí que t'agrada de mi: res, no t'agrada! —La Txell va callar i va abaixar els ulls, amagant la cara en un altre dels nombrosos armaris de la cuina, però sense buscar res en concret—. I si no hi ha cereals, què menjo per esmorzar, jo, ara? Hi deu haver galetes, encara que siguin d'aquelles tan fastigoses de règim que menges tu...

—Txell...

—És que sempre m'estàs perseguint, negant-te a escoltar què necessito! —En el fons la Txell se sentia culpable pel que havia passat, de la discussió tan ràpida que li havia fet aflo-
rar sentiments tan amagats, tan arraconats.

—Jo sí que estic disposada a escoltar-te... Potser ets tu que no estàs disposada a escoltar-me a mi! No soc només mare, jo, saps? Igual que tu no ets només filla, i

jo intento entendre't, fes un esforç tu per entendre'm a mi —li va demanar lluitant contra l'angoixa encallada a la gola.

«Perdona, mama, potser tens raó...», hauria volgut ser capaç de dir-li. Però no ho va ser, i l'únic que aconseguí mussitar, caminant cap a la sortida i agafant la bossa de l'escola, va ser:

—Deixem-ho córrer, mama. Tu i jo no ens enten-drem mai.

I va tancar amb una portada l'eco de la qual li va retro-nar, fins i tot, dins el cap, i va allotjar-se-li a l'estómac, al cor, i va separar encara més, si era possible, les dues dones. Va obrir la bústia i va regirar el correu: cartes dels bancs, propaganda, tot a nom de sa mare. I un sobre amb el seu nom escrit amb lletra coneguda. Va mirar el remitent i bingo! Ho havia encertat, era de la Clàudia. Un mig som-riure li va il·luminar la cara: per fi unes paraules amigues, segur. Va deixar la resta de correspondència un altre cop a la bústia i la va tancar amb clau.

Mentre caminava cap a la reixa de ferro del jardí que dona-va al carrer, encara va sentir la veu de la mare des del porxo:

—Txell, espera... Que no vens amb mi? Et deixo al col-le amb el cotxe!

—No cal, mama —va respondre sense girar-se—. Així em trobaré al bus amb una de classe, que viu per aquí, també. No em vas dir que havia d'estar oberta a fer nous amics? Perquè després diguis que no segueixo els teus con-sells... Vinga, adeu, mama. Tinc claus.

—Adeu —va mussitar l’Olga. La va seguir amb la mirada fins que la va perdre en girar la cantonada.

Quieta sota el cobert del porxo, es va esperar encara uns segons, retenint la imatge de la seva filla en la memòria. Com ella, també va desitjar que el dia passés ràpid, poder tornar a casa. Però no per tancar-se a la seva habitació, amb la música a tot volum, ni per enganxar-se hores al telèfon. A diferència de la Txell, l’Olga tenia ganes de tornar a casa per estar a prop de la seva filla. Això, tanmateix, era una cosa que no s’atrevia a dir-li.

Sense res més a l’estómac que la meitat del cafè llarg, va anar a arreglar-se. Ja tenia el termòstat de l’aixeta a trenta-vuit graus, i amb la mà estesa sota el doll d’aigua va esperar pacientment que sortís calenta. Va ser aleshores que s’hi va posar tota, a sota. Amb els ulls tancats, va deixar que l’aigua li caigués, de ben amunt, al mig del cap i que els cabells li tapessin la cara. Sentia com l’aigua trobava diversos camins pel seu cos fins a escolar-se per l’aigüera: el clatell, l’esquena, els malucs, rere els genolls. La que havia anat endavant podia caure directament des del nas, o la barbata. Una altra part feia camí pel coll, l’estèrnum, entre els pits, el ventre, les cuixes... La dutxa l’extasiava. Sempre s’aixecava uns minuts abans per poder allargar aquesta estona. Moments de pau, com els d’un fetus en el líquid amniòtic. Ser fetus... Ser filla. I va tornar a pensar en la seva, que s’havia fet gran, i per uns instants va recordar alguns bons

moments que havien passat plegades, quan encara no era una adolescent contestatària i rebel, quan encara es deixava acaronar, quan encara li demanava consell, quan ella encara pensava que tindrien un futur plegades.

Sense proposar-s'ho, li va venir una imatge a la memòria. Era igual que la de la fotografia que va tenir a la tauleta de nit de l'habitació del pis on s'havia allotjat tot aquell any a Nova York. No recordava el moment viscut, sinó la fotografia. Hi sortien tots tres i semblaven feliços. ¿Ho havien estat, realment? Si havia de creure la fotografia, molt. En va triar una de quan la Txell encara era un nadó. L'havien fet amb el disparador automàtic, un dia que van anar d'excursió al cap de Creus. En una de les cales, sobre el casc d'una barqueta que hi havia a la sorra, l'Òscar va col·locar la càmera. Era l'estiu del 90. Se'n recordava perfectament perquè la nena tenia mesos i perquè ella havia acabat quart de medicina, contra tot pronòstic.

Una imatge va donar pas a una altra, i a una altra, i encara a una altra. Eren els fotogrames de la seva vida. Però la pel·lícula s'estava rebobinant, anava enrere. Es va veure ella, embarassada, a la facultat. Només va deixar d'anar a classe per a les ecografies i per al part. Va tornar tan aviat com va poder. Es va veure mesos abans, en un munt d'instantànies robades a la vida, que ni la mort li havia pogut prendre: l'Òscar i ella, en una acampada amb la colla. L'Òscar i ella, a la platja. L'Òscar i ella, besant-se. L'hi havia presentat la Judith, una de les companyes del pis, una nit que el seu xicot hi havia anat a sopar i havia

portat amb ell un company de la facultat. Feien periodisme. No es van separar més.

Mesos més tard es casaven. Encara que el nuviatge passava a matrimoni perquè ella estava embarassada, mai no va creure que hagués estat un error. La Txell només va accelerar les coses. Però estava convençuda que l'encertava. Una cosa, només, va treure-li dolçor a tot plegat: «Ja s'ha acabat tot, nena. Tant que esperàvem el teu pare i jo de tu, tantes il·lusions que tu tenies. I ara, tot en orris». Perquè els pares, i els sogres, van tenir clar que la seva carrera s'havia acabat. «On has d'anar, amb una criatura? Heu corregut massa.»

De manera que va fer dels mesos i els anys següents una carrera contra rellotge per acabar medicina, per ser de les primeres de la promoció, per aprovar el MIR al setembre del mateix any que s'havia llicenciat, per especialitzar-se en oftalmologia i anar a fer una estada a Nova York per aprendre les últimes aplicacions tecnològiques.

Potser, ara ho veia clar, de tot aquell temps tenia més fotos que records. La Txell s'havia passat la major part del temps amb l'àvia, que s'havia desviscut per la filla i la neta. Si la nena havia d'arribar lluny, hi arribaria. Però sovint s'adonava que la seva filla se sentia més unida a l'àvia que a ella. I que no eren només les seves hores de son i de diversió, el que havia sacrificat. Potser, sense adonar-se'n, havia sacrificat la Txell.

No li va costar triar la roba que s'havia de posar. A l'armari penjaven onze conjunts dels que ella considerava el

seu uniforme de feina: vestits jaqueta foscos, tots dels més anomenats dissenyadors, perfectament planxats a la tintoreria. De conjunt, diverses camises d'aire masculí. Per a ocasions especials, bruses més femenines. Sabates de taló alt, obertes pel darrere, encara. I fosques.

El cotxe i la porta del garatge es van obrir simultàniament. El cotxe, amb el parpelleig dels intermitents i el clic apagat del tancament centralitzat; la porta del garatge, més sorollosament. Hauria d'avisar perquè la greixessin. No calia que tot el veïnat sabés quan entrava i quan sortia.

El trànsit per la N-340, a aquelles hores del matí, era intens. Va trigar més d'un quart a arribar a la torre de l'antic circ romà, que, imponent, rep els conductors que entren a la ciutat. El tràfec dels vianants i la quantitat de cotxes es van incrementar. Els semàfors en roig, casualment tots els que trobava, li donaven el temps que necessitava per maquillar-se una mica: lleugerament, amb classe. Faltaven només deu minuts per a les nou quan aparcava a la plaça que tenia reservada a l'aparcament subterrani de la clínica.

Fins a la parada del bus no va haver de caminar gaire, ben just uns cent metres. Fins i tot en això, la seva mare havia estat previsor: un petit xalet als afores de Tarragona, una zona tranquil·la. Van visitar-ne uns quants, de xalets, i també pisos, però al final la mare es va enamorar d'aquest, no extraordinàriament gran, però més que ampli per a dues

persones. Quatre habitacions, tres lavabos, una cuina amplíssima, garatge cobert, «ideal», com deia la mare al venedor, per al BMW esportiu, i un porxo al darrere encarat a la zona més boscosa, un turó encara no urbanitzat, rere el qual sortia cada dia el sol. «Un lloc fantàstic, oi, Txell? Serà genial veure sortir el sol, oi?» Ella no li va contestar. Per a què? Si ja estava cantat que se'l quedava, només s'havia de veure la cara del venedor, que ja podia olorar els diners de la comissió. A més, de què hauria servit la seva opinió? L'únic que tenia ganes de dir-li en aquell moment era: «Però, mama, des de quan ens llevem aviat per veure sortir el sol? A mi tant se me'n fot, per on surti, mentre surti... Si et penses que m'he d'aixecar per això, vas llesta!».

A la parada del bus hi havia quatre o cinc persones més, dues de les quals rondaven la seva edat i també duien motxilles. Tot i així, no les havia vistes mai, i va suposar que no anaven a la seva escola, la qual, per cert, també havia triat la mare, és clar. Una escola privada, pel centre. I religiosa, per acabar-ho d'adobar.

Tan bon punt es va asseure al bus (sola, per descomptat; que aniria amb una amiga no era més que una excusa per desempallegar-se de sa mare), es va treure la carta de la Clàudia de la butxaca dels texans. La va observar uns instants, abans d'obrir-la, fixant-se en la cal·ligrafia desigual de l'amiga. Volia anar a poc a poc, que l'estona s'allargués tant com fos possible, sentir la presència de la Clàudia a cada ratlla, a cada paraula. Que feliç i que desgraciada la feia sentir-se al mateix temps!